

Somos Béla

A középtávfutó magányossága

Végig kell futni a vörös köröket,
az isten tudja csak, hogy mennyi az,
te futod magad, fű avagy salak,
talán kölyök vagy, talán már öreg

minden lépést új lépés követ,
a pálya egyszerű matematika,
a nézőtér eléggé hézagos,
ki tudja? másban vagy benned a hiba?

miért futsz megint egyes-egyedül?
senki sem nézi-méri az időd,
a szögescipőd réges-rég elveszett,
időszerűtlen minden eszközöd

semmi dopping, csak néhány gondolat,
ami különös kobakodba fér,
csak futsz és futsz, nem kérdezed, miért,
érzed néha, milyen béna vagy

de mégis, akár egy automata,
még működik, még kerget a szíved,
körbe-körbe, ki sejheti, hova,
fontos-e neked vagy akárkinek?

ha végül minden
új célod kevés,
közhelyes minden
kérdésfölvetés

A legutálatosabb állat: a con chuot*

A legutálatosabb állat (nevét nem mondom ki, annyira utálok), talán gyerekkorom városában is, de nem volt jellemző, majd Pestre kerültünk egy nagy girbe-gurba térségen álló bérházba, amelynek rossz volt a kéménye (a konyhában lehetett fűteni sparherbe'), a német brikett kormozott eléggé, a pincébe, ha átmentem a vasajton, egy fahasáb a szén közepébe hasított, hogy elszaladjanak, *de vigyázz velük, mert szembeszállhatnak még az emberrel is – szembe szállhatnak?* – kérdeztem, és a kérdés hangsúlyából úgy tűnt, hogy azt hiszem, tényleg szembe **szállnak**, pedig nem erre gondoltam, csak a kérdés hangsúlya volt hibás

*

Aztán, mikor elkerültem a távoli-távoli trópusi ország fővárosának egyik kollégiumába, ott természetes volt, hogy nappal az udvaron grasszáltak, játszottak, éltek, sziesztáztak, az emeletről néztük az órák szünetében, de éjszaka, ha föl-le rohant egyikük-másikuk, ez utálatos volt, és a szobatársam kirakott egy darab serclit a székére, az ágya mellé, mondván, azt zabálják, és ne az ő fülét

*

Pár évvel később, mikor egy bizonyos b betűvel kezdődő állami gazdaság (hírese ménese volt, a nevét nem írom le, ez nem a reklám helye) kis dobozokat helyezett el a házak pincéiben, eltűntek Budapestről ezek az utált, betegségeket terjesztő rút lények (ugyanakkor a New York-i metróban szép számmal tanyáztak, ezt olvastam, hallottam valahol),

* con chuot – ejtése: kontyuot

és amikor ázsiai ismerősömmel erről beszélgettünk akkoriban, mondtam, hogy Pesten nincs *con chuot*, azt mondta, az nem lehet, *con chuot* mindenütt van, mondtam, itt nincs, ő tovább hitetlenkedett, ekkor már másutt laktunk, az egykori – s a préri közepén levő – lakásunkat elcseréltük egy kicsikét nagyobbra

*

Csak egy epizód még, a témába illő, nem csattanó, de szerintem érdekes, a Rákos-patakot, gondolom, mindenki ismeri, nem messze tőlünk folyik a Dunába, kis híd vezet át rajta, a hídról könyökölve bámult le valaki, megálltam, mi is az, nem láttam, nem tudtam, mit nézhet, *mi van ott?*, kérdeztem, *nem látja?*, kérdezte, nicsak!, egy *con chuot*, mosakodik éppen, vagy mit csinál, nem tudom, jól megtermett példány, *tessék*, mondta, *ez a demokrácia*, mondta keserűen vagy maliciózan, együtt néztük tovább, de én nem sokáig, mert nagyon utálok, eltűnődtem aztán az asszociáción

